

Puterea binelui și exemplu
de conștiință.

Intr-o societate de continue prefaceri morale și schimbări de convingeri, lucrurile bune și statornice, care apar, surprind ochiul observator și încântă sufletul, ca o oază mănăsească într-un pustiu, ca un izvor răcoritor pe o arșiță dogoritoare. Ingrății și nerecunoscătorii astăzi dau un procent cu mult superior trecutului.

În multe suflete desamăgite s'a ajuns a se crede în zădărnicierea facerii de bine.

Expresia următoare este curentă și la ordinea zilei: „N'ai cui să-i mai faci bine, faci bine și-ți găsești răul”.

De aceea împietrirea inimii, rezeiva bunătății și drăneluirea unui ajutor, din partea celor în stare să-l ofere cu prisosință.

Iată că și în poporul de jos, însă, acel nesocotit, crezut, incult, barbar, abrutizat de beții și imoralități, întâlnim suflete curate și conștiințe neprihănite, care uimesc prin tenacitatea convingerilor și prin curățenia sufletească. Anonimi care merită a fi cunoscuți, pentru că fapta lor servește de exemplu în relațiile sociale.

V. Șbanca din comuna Farcaș județul Neamț. Un țaran simplu, muncitor de pădure și gospodăru în satul lui. Pînă la prima vedere. În numele convingerilor politice și sub promisiunea oarecărui avantaj, i se dă să distribuie niște manifeste incendiare împotriva d-lui Nicu Ioan. Primarul orașului nostru Piatra-N. și a d-lui Lazariu.

Oricare altul în locul lui ar fi îndeplinit cu cea mai mare grabă acest ușor serviciu, azi când pentru un litru de vin sau de rachiu, un ușuratic își vinde și pe tatăl său. V. Șbanca s'a opus cu îndărătnicie, cu indignare și cu hotărâre.

„Unui om, care m'a scos odată dela o mare nenorocire, m'a scăpat de o amendă de 70.000 de lei, într'un proces de delict silvic, niciodată nu aș putea să-i fac nici cel mai mic rău. Dacă nu-i pot face un bine, cel puțin un rău să nu i-l fac!”

Iată adevărat exemplu de neuitare a binelui făcut.

Cu ocazia alegerilor, același țaran, întrebând cui dă votul la alegerile de Senat, răspunde: „Deși sunt cu guvernul — la Cameră am votat cu el — la Senat este un candidat din opoziție, pe care nu-l pot părăsi. Singurul dintre toți parlamentarii țărăniști, care ni-a primit prieten-ște în casa lui, ni-a ospătat, ni-a cules în casă, pe mine un om de rând; singurul care cu mulți de ai noștri s'a purtat ca și cu mine și care ni-a servit în toate câte l'am rugat. Acela este d-l Pana te Popovici. Pe dănsul îl votez”.

Iată puterea binelui cum răzbate vremurile. Iată un suflet care consideră cea mai joasă trădare părăsirea și uitarea binefăcătorilor noștri.

Prost Gh. Vorzescu

NAE IONESCU

„Fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!”

În restaurația dinastiei de România, desigur! Profesorul Nae Ionescu a crezut. A crezut mult de tot — din tot cugetul și din toată ființa lui. A crezut în fiecare clipă a vieții lui — patru ani cât a durat exilul Celui surghiunit de atotputernicia partidelor noastre politice. A crezut, poate, mai mult decât o țară întreagă la un loc. Și, credința lui nestrămutată și mărta zi de zi, i-a adus bucuria cea mare a „plinirii vremii”, bucuria cea mare a unei Țări întregi și a unui Popor întreg — regăsit și trezit, din nou, la o viață din plin, la o viață de regenerare și refacere din temelii.

Pe Nae Ionescu nu mi-l pot închipui fără ziarul „Cuvântul”. În ciuda carierei lui de profesor universitar — cel dintâi al meu profesor cu care m'am întâlnit la Facultatea de Filozofie și Litere și singurul pe care l-am urmărit cu interes, din nu știu ce inexplicabilă simpatie, trei ani de-a rândul, în fiecare săptămână — în ciuda carierei lui, zic, Nae Ionescu e născut să fie gazetar înainte de toate. Gazetar în cea mai înaltă accepție a cuvântului. Gazetar pasionat de meseria lui până într-atâta încât a refuzat toate avantajele pe care i le-ar fi oferit zădărniciia omenească, în schimbul

activității lui pasionate, violente și sincere, de viguros polemist constructiv. În genere un gazetar fecund și diletant. Nae Ionescu s'a dovedit a fi, încă dela început, un specialist prețuit și multilateral. Cititorii să-și amintească de „Duminea” lui dela „Cuvântul”, unde săptăminal avea documentate articole asupra bisericii, a ortodoxismului, a misticismului și a etice. Să-și amintească, de asemenea, de articolele „Scrieri deschise” către Ion și Vintilă Brătianu, către Patriarhul Regent, etc. Să-și amintească de discuția plină de sens și miez în jurul „Problemei generațiilor”. Să-și amintească articolele „Ce este un bun Român”, „Ce este un trădător (Stere)”, „Ce este „Nația”, „Dinastia”, „Monarhia”. Să-și mai amintească, cititorii, de lupta lui dărză cu cenzura, care îl împiedică și-i confiscă zilnic gazeta, pentru că-și mărturisise sincer și violent, aproape în fiecare săptămână, credința lui nestrămutată în zădărniciia actualului dela patru, lanuarie. Și, să-și mai amintească, cititorii, de izbucnirea vulcanului de bucurie nestăpânită, delirantă și electroizantă a „Cuvântului” — alături de cea a Țării întregi — din zilele Restaurăției: 6-8 Iunie 1930.

„Am crezut așa de tare și am

spus-o așa de hotărât, încât mulți au socotit procesul restaurăției drept o „cauză” iar pe noi — luptătorii ei. Asta e însă fals. Căci noi nu am luptat pentru restaurație: ci numai am crezut în ea; și am depus, pentru ea, mărturie — „pentru că și alții să creadă”. Nu am luptat pentru restaurație, în același fel în care nu se poate lupta, în noaptea adâncă, pentru ivirea zorilor. În zori poți crede, dacă știi și înțelege; și debunăseama că fericiți sunt cei cari în pânza înfricoșată a infanteriei nopții, știu că toate duhurile rele se risipesc la primul cântat al coșoșilor cari vestesc faptul zilei. Nu am luptat, deci, pentru restaurație, pentru că nu poți lupta pentru un fenomen natural. Iar restaurația era unul”.

Asta este mărturia profesorului și gazetarului Nae Ionescu...

Eu cred, totuși, că restaurația — „plinirea vremii” cum îi place lui s'o numiască — dacă nu este chiar o „cauză” pentru care a luptat patru ani încheiași, este, de bună seamă, un proces la al cărui sfârșit grabnic, la a cărui precipitare urgentă, a contribuit în cea mai largă măsură, acțiunea neîncreștată a lui Nae Ionescu și a pretenților lui buni dela „Cuvântul”.

CONSTANTIN TURCU

POST FESTUM: IMPERTINENȚĂ

În sarabanda proclamațiilor electorale, pentru alegerile corpurilor legiuitoare, — cari însăși s'au terminat, — au apărut diferite manifeste, din cari unele, dacă vorbeau de nevoile țării pe cari le-au produs alții pînă acum, iar altele, dacă vorbeau de pagubele ce le vor aduce alții în viitor, — aveau măcar înfățișarea unor griji exprimate pentru țara aceasta. (Și tocmai de aceea ne-am ferit a le discuta prea mult cu semnificație). Au apărut însă și alte manifestări cari prin centrifugalitatea lor, rămân monumente de lipsă a bunului simț și care tocmai pentru aceasta au apărut sub forma clandestină. Nu vom vorbi de altele, decît de manifestul clandestin al partidului maghiar care proclama „fraților maghiari” că „a sosit ziua sfîntă a eliberării de sub teroarea (!) valahilor”. Le amintește că Ardealul a fost rupt din sfînta lor țară, care pînă azi (?) a

fost asuprită de valahii sălbatici, că azi, ei, maghiarii nu mai au drepturi, că ele sunt „încălțate și batjocorite de Valahii sălbatici, cari folosesc toate ocaziile să ne batjocorească”. Pentru a termina apoi cu un îndemnul stupid și caraghios: „Treziți însă în voi principiul de a ne uni cu frații de peste Tisa, care cu orice sacrificii trebuie să se înfăptuiască, fie chiar cu sabie (!) și sînge (!)!”.

Iată pînă unde poate merge obrăznicia unor minoritari oploșiți în țara noastră primitoare. În manifestul clandestin aruncat alegătorilor, partidul maghiar întrebă înțelegă acest limbaj din stepele asiatiche pentru a ponegi un popor căruia i-au supt aproape o mie de ani sîngele ca lipitorile cele murdare. Vorbesc de drepturi încălțate și batjocorite? Dar ei nu cunosc deloc istoria Ardealului pe care au făcut-o atât de neagră? Au uitat de anul 1437 cînd, fără a

ține seamă de drepturile Românilor în țara lor, au constituit aceea „Universitas trium naționum” — tocmai pentru a îndepărta pe Români dela drepturile lor istorice, considerîndu-i ca o populație tolerată numai pe pămîntul Ardealului.

Pe acest drept este Ardealul al Ungariei sfînte (!) care trebuie din nou unificată prin sabie și sînge? De către cine? De acei cărora, îndată după revenirea Ardealului la Patria-mă, au căpătat drepturi de cetățenie românească, ca orice bun român, — de acei cărora statul român unificat le-a servit pensii chiar atunci cînd cu reluzat jurămint de credință? E o nemai pomenită obrăznicie, — care numai în sarabanda electorală și o putea îngădui cineva. Și să mai protesteze că n-au avut libertate de propagandă și de exprimare a dorințelor lor nebune, acei care la 1892 au ținut în

continuare în pag. II a

Bonuri de masă

Nu acuz pe cineva, nu apăr pe nimeni. Constat numai.

Guvernul actual, născut dintr'o imperioasă nevoie a momentului, făcându-și datoria, a declarat că va face — și a făcut — alegeți libere.

Opoziția, îndărjită și războinică, croită și ea pentru un absolut necesar control al actelor de guvernămînt și-a spus cuvîntul: că, alegerile din Iunie s'au făcut cu bătaie, arestări, ingerințe administrative, schimbări de urne etc.

Nu spun că guvernul, una a declarat și alta a făcut.

Nu zic că opoziția are dreptate.

Am constatat, numai, că în ziua de 6 Iunie, la alegerea senatorului de către cei 240 de consilieri comunali și județeni, dimineața, între orele 11—1, curat îmbrăcați, unii blegi și plictisiți, alții cu fruntea deschisă și cu un surâs special de electori smecheri, intrau cu niște fiuici albe în mână, la restaurantul „Comisu” din grădinița noastră publică.

Fiuicile albe, erau „Bonuri de masă” cu un sfert de vin și un sifon mic, emise din înalte foruri competente.

Pentru obositoarea muncă depusă în gheretele pe lemn din școala primară No. 2 din Str. Col. Roznovanu, cu ocazia aplicării ștampilei — Votat — pe un singur și anumit semn, consilierii comunali și județeni alegeători ai senatorului cu sufragiu restrîns, au fost răsplătiți, în ziua de 6 Iunie, cu modesta decorație „Bonuri de masă” pentru restaurantul Comisu.

Guvernul a declarat, că alegerile au fost și s'au făcut libere.

Opoziția a răcnit, că alegerile s'au făcut cu bătaie, arestări și ingerințe.

Nu spun, și nu pot spune, că guvernul una a declarat și alta a făcut.

Nu zic, și nu pot zice, că opoziția are dreptate.

Nu acuz. Nu apăr. Am constatat numai, o nouă decorație electorală: „Bonuri de masă” — cu un sfert de vin și un sifon mic.

C. Gheorghioiu

Citiți în pag. II-a

Politică constructivă
și de ruină

de Gh Hanganu

Cherchez la... guerre!

de Vasile Dorneanu

„Vesnica deveneră a anticului filosof din Heraclit și a modernului Georg Wilhelm Friedrich Hegel (1770-1831), atacă deastădată și legea teologiei a scopului permanent și constant, într-o chestie oarecare. Aici imperativul variației organice nu e un apagiun numai al senzației fizice.

Chiar inteligenței, ca să nu desminte sexul căreia aparține, i se cerește dela o vreme să sarute la rîm, aceluși adăpt pe celălalt, și înțelegă ca prima secătură paradoxală dar răsărită în sprinteneală și reflexul perului brun. Concluzia însumează și corelația funcțională dintre trup și suflet, sau, mai metafizic, dintre spirit și materie; ambele, cum se vede, fiind infeudate aceluiași

capriciu. Tot în sprijinul alegărilor noastre, vom servi o nouitate veche, culturii, amintindu-i legătura dintre inspirație și vigoarea de reflecție, deoparte — și poziția liniei trupului, de alta. Sunt unii gânditori, bunăoară, cari nu-și pot explica profesiunea decît înțînși cu fata în sus pe pat. Pentru aceștia mesele trebuie atârinate cumva cu picioarele de tavan, deasupra capului, iar ei să scrie, în vremea molarității oarecare, cu piciorarele.

Cât stăcutul și liniștit, desbici, gândurile rosc deasupra Dumitale, ca muștele deasupra unui cadavru, dar cînd te ridici să le consenți în carnetul criminal, de se risipesc ca un stol de vrăbii speriate. Căci ideea, în ultimă instanță, este

vie și deci anbulantă.

Desbici, ideile ne părăsesc domeniul cînd avem mofacări sgonotice. Asta sunt ideile bolnave care reclamează liniștea pacientilor în convalescență.

Cînd accidentul revine, obișnuința se substituie fraudulos naturii, și — o! — iată că redactorul-minune nu-și mai poate viela inspirația de căl incomod, pe colțul de masă din vacarmul redacției sau al cafenelei.

În funcție de vreme, ideile sunt, în schimb, ca oamenii. Noaptea se strîng acasă. Liniștea absolută și intimă determină o amesferă excitantă, ca în preajma unui eveniment iminent și necunoscut. În așteptarea unui atac nocturn. Altele ideile se scurg numai pe vîrîl peniei, ca electricitatea. Căci ideea, în ultimă instanță, este

decizia de a te așeza la masa de lucru? Cu acestea zise, cum ideea nu e decât spirit din spirit, ca lumina din lumină am indicat, credem, perentoriu, legătura dintre suflet și trup; și să revenim la subiect, adică la variația scopului.

De exemplu;

Un eveniment istoric era pînă acum un edificiu cu o singură fațadă, rațiunea lui fiind să marcheze, obișnuit, o limită. 1453, între alte calități matematice, o avea și pe aceea de a fi piatră de hotar între două evuri. Dela o vreme, savanții au înțeles subreziența preziciei, și din prudență și accesione, au cedat nițel terenul înlesnind datele fixe și instantanee, cu epece elastice.

Apropiindu-ne de războiul mondial și subiect, inserat în logica istorică, el a venit ca un purgativ

continuare în pag. II-a

Post festum: Impertinență

urmare din pag. 1-a

temniță pe memorandistii cari, în mod cinstit au arătat împăratului din Viena, durerile lor milenare? Nu de alegeri se pot plinge că n-au fost libere. Trebuia pentru Unguri altă libertate de alegeri și alt tratament, nu înființare de subsecretariat al minorităților...

Lată ce drepturi nu au maghiarii și pe cari le vor dobîndi în sfînta Ungarie cu cari se vor uni prin sabie și sînge. Ei au uitat tot trecutul. Pînă și acel Jut tripartituru a lui Verboczi, care legifera că românii nu au drept decît la plata muncii lor, după cum animalul de jug n'are drept decît la brațul de fin. Maghiarii au uitat că Românii Ardeleni au trăit sub regimul acestui cod, sute de ani: „ei n'au drept să poarte arme, să aibă cămașă albă, cisme, biciu de piele la trăsura, hățuri de piele ci de sfoară... etc.”

Aceste toate le-au uitat. Și au mai uitat că în vreme ce Românii sub oblăduirea sfintei Ungarii au stat în temniță și au alergat ani de-a rândul pentru a căpăta o școală, — în România li s'ă făcut îndată, mai multe școli decît au nevoie după numărul lor. Iar astăzi sub guvernarea sălbatecilor valahi, maghiarii se fac a uita că ministrul instrucțiunii pentru examenul de bacalaureat îngăduie minoritarilor și deci și lor să treaze chestiunile scrise și în limba pe care o cunosc mai bine, deși după aproape 14 ani de viață în România ar fi trebuit să nu se mai ajungă la aceasta.

Ne optim aici. Maghiarii n'au uitat nimic. Sunt numai obraznici și lipsiți de elementarul bun simț al acelora pe care statul român i-a primit ca pe cetățenii săi, fără nici o deosebire de „origine etnică, credință religioasă.”

Iar dacă au uitat să pună mîna pe un cit de mic manual de istorie românească.

A. A. ROTUNDU

Necuviințele trustului de reclame

Banda dela „Telegraful” atacă pe d-l C. Turcu, directorul ziarului nostru. Îl atacă pentru că D-sa a sesizat, într-un articol, gravitatea și pericolul acțiunii de subminare a statului, întreprinsă de grupările politice extremiste — deci și de către blocul evreesc. Această acțiune, subversivă, finde a eși din faza conspirației, spre a păși, în plină lumină, în parlament, cot la cot cu comuniștii.

Pentru aceste considerații de înalt patriotism, trustul de reclame se napustește necuviincios și infam asupra d-lui C. Turcu, atacându-l cu infamii fără pereche, cu vechiul de speluncă și cu cuvinte injurioase de țigani înnebuniți de beție. Am avertizat la mijloacele cele mai convenabile pentru punerea bandei la punct.

Cherchez la.. guerre!

(urmare din pagina 1-a)

violent, spre a lichida o constipație antropologică. — Căciace vrem să relevăm este că acest eveniment a provocat o lenevie diabetică. Anume, iscoditorii de cauze, au devenit cu simplitatea unui fenomen, pur și simplu, țărani transformați în orașeni. Nu mai muncesc, ci cu mîna în buzunarul credulității publice, dau fuga în piață și cumpără după nevoie și tranzație. Războiul mondial a devenit cel mai modern și asortat bazar cu articole cauzale!

— S'au înmulțit cutremurele și mentalitățile?!

— Cherchez la „guere”!

— S'a urcat temperatura soarelui și cea morală a globului?!

— Cherchez la „guere”!

— S'a micșorat densitatea aurului?

Politică constructivă și de ruină.

În foaia numită Telegraful, d-l Gh. V. Măcărescu, fost deputat, publică o scrisoare deschisă adresată d-lui Leon Pșepelinschi și în care îi cere socoteală de ce l-a acuzat că ar fi nenorocit primăria, înglodând-o în datorii enorme, pentru lucrările al căror inițiator a fost D-sa.

Dar dacă această scrisoare s'ar fi publicat într-un ziar și ar fi putut, deci, fi cilită de toată lumea, cred că nu numai orașul dar și județul întreg s'ar fi grăbit să-i răspundă d-lui Măcărescu.

D-sa s'a bucurat, ani de-a rândul, de gloria celor aleși de elanul mulțimii chinute și inebunită de demagogism: D-sa nu a încercat cel puțin să-și cunoască de aproape pe acei ce-l credeau un Mesia, și să se intereseze de nevoile lor, care sunt și ale țării.

Ce a făcut d-l Măcărescu pentru plugarii, comercianții și industriașii acestui județ?

Ce a făcut pentru aceste categorii social-economice, care reprezintă cele trei mari forțe productive? Nimic! Care sunt soluțiile pe care le-a propus și susținut d-l Măcărescu pentru întremarea economică a județului nostru?

Nici una!

În schimb, în plină criză economică, a dăruit o școală care mai putea servi câteva zeci de ani — pentru a o reînălădi, a pornit un teatru comunal, a început mutarea pieței etc. etc.

Cred că d-l Pșepelinschi s'a făcut ecoul opiniei publice, când a spus vorbele ce l-au supărat atât de grozav pe d-l Măcărescu, căci numai gospodărie chibzuită nu poate fi aceea făcută de D-sa, în dispreț și neglijarea nevoilor im-

diate ale populației.

Un teatru este foarte folositor și noi nu-l avem la Piatra. Ne trebuie, dar e un obiect de lux și luxul nu se face decît în vremuri de belșug.

Istoria omenirii ne arată că realizările artistico-culturale au înflorit totdeauna în epocile de prosperitate economică, stăgînd complet aproape atunci când vremurile turburi nu mai garantau nici pâinea de toate zilele.

Comercianții se prăbușesc în falimente, fabricile ruginesc în nemiscare, plugarul n'are nici cu ce să-și plătească dobânzile și impozitele și noi să facem datorii pentru lux?

Dacă sumele investite în construcții și dăruituri s'ar fi transformat în credite acordate plugarului sau industriașului, dacă s'ar fi cheltuit, în orice caz, în vederea ameliorării mijloacelor de producție, nimeni nu ar mai fi putut spune că ne-am înglodat în datorii enorme și fără rost.

Pe când așa...

Par și mulțimea neglijată și chinuită și-a dat răspunsul său. Mulțimea știe să rabde dar știe să dea și lecții.

GH. HANGANU

N. R. Publicăm acest articol, al prietenului și colaboratorului nostru Hanganu, dintr-un spirit de respect reciproc al ideilor și convingerilor. E obiceiul ca, în această gazetă, fiecare să-și poată spune ceea ce gîndește, nestîngherit. Deși toți suntem uniți într-un spirit mai înalt, totuși opinia unuia din noi, într-o anumită chestie, nu ne angajează pe ceilalți. Și mai ales nu ne influențează.

Dar ca să revenim la subiect:

Cetățenii și candidații

În timpul propagandei electorale, în nu știu ce sat, poposiseră d-nii Ci. Măcărescu și P. Popovici. La plecare sunt opriți de un cetățean:

— Ce vreți moșule?

— Apăi, boerilor, să-mi dați și mie ceva, pentru alegerile acestea. Că eu votez cu d-voastră de când lumea și am să vă votez și de acum.

— Ți-am da moșule, dar ia să vedem întâi dacă știi cine suntem noi. Hai, cine sunt eu? îl întreabă unul din cei doi candidați.

— Cum să nu, boerule, D-ta ești cu cunu Leon Pșepelinschi...

Stupoare!

D-l Măcărescu nu a mai spus nimic și a poruncit șoferului să dea drumul mașinei.

Morala: Cît de bine cunosc cetățenii pe candidații politici! De reciproca moralei nici nu mai vorbim. (Ar fi și o imposibilitate).

80 repetenți.

La liceul „Petrus-Rares” din localitate, au rămas, pînă la 5 Iunie, 80 repetenți. Restul elevilor au intrat în examenul de fine de an.

Examenul de capacitate la Șc. Normale

Examenul de capacitate la școlile Normale, de băieți și fete încep în ziua de 15 Iunie, și nu la 25 Iunie — așa cum se anunțase anterior, printr-un ordin al ministerului.

Dela Asociația Profesiorilor Secundari

Doamnele și Domnii profesori, membri ai Asociației Profesorilor secundari, secția Piatra-N., sunt rugați a se întruni în Căminul Liceului Petrus-Rares, Luni 15 Iunie ora 6 p. m. la ordinea zilei fiind Comunicări dela Centru, participare la Congresul internațional dela Paris și alte chestiuni în legătură cu situația materială.

Examenul de Bacalaureat

Ministerul a dispus ca examenul de Bacalaureat să înceapă deabia la 1 Iulie. Aceasta pentru că d-l Iorga va prezintă parlamentului o modificare a legii bacalaureatului — sau o lege nouă.

Suntem siguri că prietenul Hanganu nu a crezut din toată inima ceea ce a scris mai sus. El însuși ne-a mărturisit desamăgite pe care le-a suferit, din partea exercitanților votului universal, în recentele alegeri. El însuși s'a convins ceea ce știam noi mai de mult: că nu există o conștiință cetățenească, un spirit de discernământ și de răspundere la posesorul votului universal. Măria Sa Cetățeanul — atotputințe o zi la cățiva ani — își vinde libertatea și prerogativele pentru 500 de lei ori pentru un „Bon de masă” cum prea bine zice prietenul Gheorghitoiu, în altă parte a acestei gazete.

„Mulțimea știe să rabde, dar știe să dea și lecții” — scrie prietenul Hanganu. Că știe să rabde, e adevărat — răbdăm cu toții, doar. Suntem doar urmași direcți ai robilor de odinioară, supuși Turcilor, Rușilor și Ungurilor. În virtutea inerției veacurilor ne stăpânește ușor cine poartă. Dar lecții să știe dă mulțimea? Nu e adevărat! Ea știe numai să-l urmeze pe cel ce dă mai mult. Pe cel ce dă mai multe „Bonuri de masă” cu un sfer de vin și un sifon mic. Asta e.

Cît despre înfrîngerea d-lui Măcărescu ea este o iluzie. Mulțimea — știți psihologia mulțimii — a fost îmbătată și în delir și-a lovit cu pietre idolul de ieri.

Și idolul a primit loviturile impasibil. El știe că mâine mulțimea îi va ridica din nou templul. Și atunci alții vor fi cei dărâmați în noroiul gloatei fără conștiință, fără răspundere și fără judecată.

Sunt sigur că la fel gîndește și prietenul nostru Hanganu. Dar... psihologia mulțimii...

Constantin Turcu

Sfidarea simțului moral

De vre-o câteva zile, pe perețele casei cu No. 32 dinspre strada Alexandru cel Bun din localitate, niște destrăbătați au scris cu creion roșu și albastru cele mai scârboase cuvinte de rușine. În calea atîtor trecători, dintre care cei mai mulți sunt elevii și elevele școlilor secundare din vecinătate, asemenea pornografii nu pot decât să contribuie la coruperea tineretului, sfidînd morala publică și sentimentul moral.

Dacă locuitorii acestei case n'au văzut, se impune autorităților polițienești să deschidă ochii, să vadă asemenea nerușinare și să dea cu bidineau peste aceste expresii scandaloase.

Citiți și răspânziți Ziarul AVÂNTUL

singurul ziar românesc independent din județul Neamț, scris aproape în întregime de profesori secundari.

Abonații sunt rugați a-și achita abonamentul pe anul 1931

Sărbătorirea

Domnului prof. Iorga

Duminică 7 Iunie, în fața unei numeroase și selecte asistențe, s'a sărbătorit în grădina publică, (60 de ani de viață a d-lui profesor Iorga

Sărbătorirea a fost organizată de Federația corpului didactic din județul Neamț, în urma propunerii făcute de d-l profesor N. Pascu

Au luat cuvîntul:

1) D-l profesor Vasile Ghilescu, președintele Federației, aducînd omagiile dascălului către cel mai mare istoric, profesor și apostol al neamului, care azi, la 60 de ani este — pentru prima dată — și cel dintîiu sfințit răspunzător al Țării și al Coroanei.

2) D-l A. A. Rotundu — profesor, vorbind despre viața și opera marelui cărturar, marelui gînditor, marelui istoric, marelui creator și marelui luptător și iubitor al poporului Românesc. D-sa a arătat că d-l N. Iorga este chintesența aspirațiilor și forțelor nației. Este un om reprezentativ în înaltul sens al cuvîntului.

3) D-l N. Pascu — profesor, a vorbit deasemenea despre forța creatoare și flacăra nestinsă, care este sufletul acestei țări și a neamului întreg: Profesorul Iorga.

Programul sărbătoririi a fost complexat cu recitări, lecturi din opera lui N. Iorga, citite de d-ra Eug. Constantinescu — cu o bună direcțiune, bucăți de muzică executate de muzica regimentului și coruri școlare, sub conducerea d-lui Cirilo — din partea liceului de băieți și a d-lui Dimitrie din partea școlilor normale și a liceului de fete.

Sărbătorirea s'a terminat majestuos, răspîndind în auditori cele mai frumoase gînduri despre d-l N. Iorga.

Sărbătorirea zilei de 8 Iunie

Cu ocazia împlinirii unui an dela urcarea pe tron a M. S. Regelui, s'a oficial un impresionant Tedeum la biserica Trei Erari, în prezența tuturor autorităților locale.

D-l Colonel Coroană a ținut un viguros cuvînt către ostași apoi școlile, cercetașii și regimentul — au defilă în fața unui numeros public.

Examenul de admitere în cl. I și IV liceu

Inscrierile încep în ziua de 15 Iunie și tin pînă la 20.

Examenul se tin între 20 și 25 Iunie.

Pentru cl. I-a se cer următoarele acte:

1) Certificatul de absolvirea școlii primare; 2) actul de naștere; 3) actul de botez; 4) actul de vacanță; 5) actul de naționalitate.

Taxa la cl. I este de 50 lei iar la cl. IV de 100 lei.

Inepția noastră Corneliană, e cît deprindem cepii cu un basm antebelic, cînd scobora lapte și mier, pe Dunare și pe rîurile din Carpați. Luciditatea unei vieți de mizerie va înceta odată cu basmul...

Cauzele și tortura lor isvorîsc dintr-o primordială nevoie de egalizare. Din nevoia ramolită, de cînd e lumea, de a săla prezentul la nivelul unui trecut imaginar.

Poate, dacă am înțelege că nu mai prezentul e realitate, am înțeles totuși scheletul lăcrîmării...

Dar cuvîntul acesta cade ca un bolid în mare, undele provocate depășind litoralul acestui articol în care numai am vrut să sugerăm o reabilitare a războiului — această modernă cutie a Pandorei, fabricată cum se zice de Hephaiosul dela Doorn...

VASILE DORNEANU